

DOSAR NR. 5598/2/2010 (1655/2010)

R O M Â N I A

CURTEA DE APEL BUCUREȘTI – SECȚIA A II-A PENALĂ
SENTINȚA PENALĂ NR. 74/F

Ședința publică de la 11 februarie 2011

Pe rol, pronunțarea asupra acțiunii penale pornită împotriva inculpatului **C. I.**, trimis în judecată pentru săvârșirea infracțiunii prevăzută de art. 257 Cod penal raportat la art. 6 și 7 alin. 3 din Legea nr. 78/2000.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică de la data de 28 ianuarie 2011 și au fost reținute în încheierea de ședință de la acea dată, ce face parte integrantă din prezenta și când Curtea, pentru a da posibilitatea inculpatului să depună, la dosar, note de concluzii și având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea la data de 11 februarie 2011, când a pronunțat următoarea sentință penală.

C U R T E A,

Deliberând, asupra cauzei penale de față, constată următoarele :

Prin rechizitoriul nr. 97/P/2010, din data de 22 iunie 2010, întocmit de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție – Secția de combatere a corupției, s-a dispus, trimiterea în judecată, în stare de libertate, a inculpatului **C. I., pentru săvârșirea infracțiunii de trafic de influență, prevăzută de art. 257 din Codul penal raportat la art. 6 și 7 alin. 3 din Legea nr. 78/2000, reținându-se, în esență, că, în cursul lunii decembrie 2009, în calitate de prim-procuror adjunct al Parchetului de pe lângă Judecătoria Sectorului 2 București, prevalându-se de influența pe care o are asupra procurorilor C.P. și R. N., din cadrul aceleiași unități de parchet, inculpatul a primit, de la martorul P.G., foloase, în valoare de 1.000 de lei, respectiv, doi curcani, o găscă și zece kg carne de porc, promițându-i denunțatorului P.G. că va vorbi cu cei doi procurori, anterior menționați, pentru a-i determina să soluționeze, cu celeritate, dosarele nr. 8348/P/2009, nr. 14.035/P/2009 și nr. 17581/P/2009.**

În faza de urmărire penală au fost administrate următoarele mijloace de probă: denunțul și declarațiile martorului P.G.; proces-verbal de constatare a efectuării actelor premergătoare; declarațiile martorei V.M.; proces-verbal de redare, în formă scrisă, a conținutului convorbirii telefonice purtată de către denunțator cu inculpatul C.I.; procesele verbale de redare, în formă scrisă, a conținutului dialogurilor ambientale purtate de către martorul P.G. cu inculpatul C. I. , declarațiile numitului C. I., date în calitate de învinuit .

În faza de cercetare judecătorească, Curtea a procedat la ascultarea inculpatului C. I. și a martorilor P. G. și V.M..

În ceea ce privește aspectele de nelegalitate, invocate de către inculpat, Curtea le apreciază, ca nefondate, în considerarea următoarelor argumente:

La termenul de judecată din data de 15.10.2010, Curtea, din oficiu, a pus în discuția părților regularitatea actului de sesizare a instanței, în conformitate cu dispozițiile art. 300 alin. 1 din Codul de procedură penală.

La acel moment procesual, când s-a discutat acest aspect, inculpatul, prin apărător ales, a precizat că nu formulează obiecțiuni referitor la actul de sesizare a instanței, considerând că este întocmit conform prevederilor legale.

În baza art. 300 alin. 1 din Codul de procedură penală, procedând la verificarea, din oficiu, a regularității actului de sesizare, Curtea a constatat că rechizitoriul este întocmit cu respectarea prevederilor art. 263 și 264 din Codul de procedură penală, așa încât, sesizarea este făcută potrivit legii.

În opinia Curții, inculpatul nu poate formula o cerere de acest gen, cu privire la un aspect deja discutat și stabilit, ulterior datei când instanța a constatat terminată cercetarea judecătorească, conform art. 339 alin. 2 din Codul de procedură penală.

Restituirea cauzei la procuror, pe care, de altfel, inculpatul nu a solicitat-o, se poate dispune, în baza a două temeuri și anume: restituirea în vederea refacerii rechizitoriului, conform art. 300 alin. 2 din Codul de procedură penală și restituirea pentru refacerea urmăririi penale, potrivit art. 332 din Codul de procedură penală.

Conform art. 300 alin. 1 din Codul de procedură penală, instanța este datoare să verifice, din oficiu, la prima înfățișare, regularitatea actului de sesizare.

Verificările instanței, conform art. 300 alin. 1 din Codul de procedură penală, poartă asupra actului propriu-zis (rechizitoriului), asupra îndeplinirii condițiilor prevăzute de lege, în ceea ce privește conținutul actului de sesizare și respectării prevederilor art. 264 alin. 3 din Codul de procedură penală.

În principiu, examinarea eventualelor nulități din cursul urmăririi penale (încălcarea unor norme care reglementează faza urmăririi penale) reprezintă o activitate diferită de examinarea regularității actului de sesizare și rezultă din existența, distinctă, a art. 300 din Codul de procedură penală, respectiv, a art. 332 din Codul de procedură penală.

În măsura în care se constată nulități ale urmăririi penale, care presupun restituirea cauzei la procuror în vederea refacerii acesteia, ca o consecință firească, se impune, evident, și refacerea rechizitoriului. Această observație trebuie, însă, corelată cu alte principii în materia efectelor nulității (izolarea efectului nulității și efectul extensiv al nulității), așa încât, în reglementarea Codului de procedură penală român actual nu sunt dispoziții exprese, în ceea ce privește efectul extensiv al nulității, urmând ca propagarea acestui efect să fie apreciată, în fiecare caz, concret, de către organele judiciare, în raport cu relația ce există între actul lovit de nulitate și celelalte acte procesuale întocmite.

Neobservarea unor dispoziții care reglementează urmărirea penală nu atrage, în toate cazurile, nulitatea absolută și, respectiv, restituirea cauzei la

procuror. Distinct, încălcarea unor dispoziții din faza urmăririi penale pot atrage - în condițiile legale - nulitatea relativă, iar nu nulitatea absolută.

Curtea constată că, prin rezoluția din data de 14.05.2010, a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție – Secția de Combatere a Corupției, s-a dispus, în mod legal, cu respectarea prevederilor art. 228 alin. 1 din Codul de procedură penală, începerea urmăririi penale față de C.I., sub aspectul săvârșirii infracțiunii de trafic de influență, prevăzută de art. 257 din Codul penal raportat la art. 6 și 7 alin. 3 din Legea nr. 78/2000, având în vedere actele premergătoare efectuate în cauză.

Deasemenea, Curtea constată că nu se poate susține că această rezoluție este nemotivată, actul procurorului cuprinzând mențiunile prevăzute de art. 228 din Codul de procedură penală.

Astfel, potrivit art. 228 alin. 1 din Codul de procedură penală, organul de urmărire penală, sesizat în vreunul din modurile prevăzute în art. 221, în cauză, prin denunțul formulat de către martorul P.G., dispune, prin rezoluție, începerea urmăririi penale, când, din cuprinsul actului de sesizare sau al actelor premergătoare efectuate, nu rezultă vreunul din cazurile de împiedicare a punerii în mișcare a acțiunii penale, prevăzute în art. 10, cu excepția cazului de la lit. b¹.

Totodată, Curtea constată că, în conformitate cu prevederile art. 224 alin. 1 din Codul de procedură penală, în vederea începerii urmăririi penale, organul de urmărire penală poate efectua acte premergătoare, iar, potrivit alin. 3, al aceluiași articol, procesul verbal din data de 14.05.2010, prin care s-a constatat efectuarea unor acte premergătoare, poate constitui mijloc de probă, iar acest act întrunește cerințele obligatorii, referitoare la cuprins și formă, prevăzute de art. 91 alin. 1 și 2 din Codul de procedură penală.

De altfel, potrivit art. 90 alin. 1 din Codul de procedură penală, procesele verbale încheiate de către organul de urmărire penală sunt mijloace de probă.

Totodată, Curtea constată că, în cauză, au fost respectate cerințele art. 91¹ – 91⁶ din Codul de procedură penală. În fața Curții, de altfel, inculpatul a arătat că nu contestă conținutul înregistrărilor, cu mențiunea că, din cuprinsul acestora, nu rezultă tonalitatea denunțatorului, când i se adresa .

Concluzionând, Curtea apreciază că, în cauză, nu sunt incidente prevederile art. 64 alin. 2 din Codul de procedură penală, referitoare la mijloacele de probă obținute în mod ilegal și nici cele ale art. 68 alin. 2 din Codul de procedură penală.

Analizând întregul material probatoriu administrat în cauză, Curtea reține următoarea situație de fapt:

La data de 21.04.2010, numitul P.G. a formulat un denunț – depus la dosarul de urmărire penală – prin care a arătat că, înainte de sărbătorile de iarnă, din anul 2009, i-a dat lui C. I., prim-procuror adjunct în cadrul Parchetului de pe lângă Judecătoria Sectorului 2 București, produse alimentare, în valoare de 1.000 lei, constând în doi curcani, o găscă și zece kg carne de porc, întrucât, inculpatul i-a promis că va vorbi cu procurorii C.P. și R. N., în vederea soluționării, cu celeritate, a dosarelor în care denunțatorul avea calitatea deotent.

Deasemenea, înainte de sărbătorile pascale din anul 2010, denunțatorul a arătat că i-a mai dat inculpatului un miel, în valoare de 400 lei, în același scop, mai susmenționat.

Denunțatorul P.G. a mai precizat că prim-procurorul C.I. i-a pretins și suma de 500 euro, pentru a interveni la procurorii C.P. și R. N..

Anterior denunțului, respectiv, la data de 27.04.2009, martorul P. G. formulase o plângere penală – înregistrată sub nr. 8348/P/2009, la Parchetul de pe lângă Judecătoria Sectorului 2 București – împotriva numitului P.O., arătând că, în baza unei înțelegeri, în toamna anului 2008, i-a pus acestuia la dispoziție autoturismul său, proprietate personală, marca BMW, cu nr. de înmatriculare, pentru a-l folosi, cu titlu gratuit sau pentru a-l vinde, în numele și pe seama sa și, ulterior, acesta din urmă a vândut autoturismul anterior menționat, fără, a-i remite petentului vreo sumă de bani.

Deasemenea, la data de 22.09.2009, numitul P.G. a formulat o nouă plângere penală, înregistrată sub nr. 14.035/P/2009, la Parchetul de pe lângă Judecătoria Sectorului 2 București, împotriva funcționarilor din cadrul S.C. Foișor S.A., solicitând cercetarea acestora, sub aspectul săvârșirii infracțiunilor de fals intelectual și abuz în serviciu contra intereselor persoanelor, prevăzute de art. 289 din Codul penal și art. 246 din Codul penal.

Totodată, la data de 24.11.2009, P. G. a formulat plângere penală și împotriva numitului F.Ș., înregistrată sub nr. 17.581/P/2009, la aceeași unitate de parchet, arătând că acesta din urmă, beneficiind de complicitatea unor funcționari din cadrul Direcției Venituri Bugetare Sector 2 București, a devenit, în mod fraudulos, proprietar a mai multor terenuri în zona C., terenuri pe care le-a vândut, ulterior, numitei M.K.F..

În preajma sărbătorilor de iarnă din anul 2009, denunțatorul P.G. s-a deplasat la sediul Parchetului de pe lângă Judecătoria Sectorului 2 București, la biroul prim-procurorului adjunct C.I., pentru a se interesa de situația dosarelor penale nr. 8348/P/2009, nr. 14.035/P/2009 și nr. 581/P/2009.

Cu această ocazie, prim-procurorul adjunct C. I. i-a făcut cunoscut denunțatorului împrejurarea că, dosarele respective, se află sub supravegherea procurorilor C. P. și R. N. și i-a promis că va discuta cu acestea, pentru soluționarea, cu celeritate, a cauzelor.

Denunțatorul P.G. i-a dat inculpatului bunuri alimentare în valoare de 1.000 lei, respectiv, doi curcani, o găscă și 10 kg carne de porc, ce au fost duse, de către denunțator, la domiciliul prim-procurorului adjunct C. I., fiind primite, de către tatăl inculpatului, așa cum se înțeleșese, telefonic, denunțatorul cu prim-procurorul - adjunct, acesta din urmă fiind, în acel moment, la serviciu.

Ulterior, denunțatorul P.G. a mers, din nou, la Parchetul de pe lângă Judecătoria Sectorului 2 București, unde a fost ajutat, de către prim-procurorul C.I., să formuleze două cereri, una pentru urgentarea soluționării dosarului nr. 8348/P/2009 și alta de conexare a dosarelor nr. 14.035/P/2009 și nr. 17.581/P/2009.

Cu acea ocazie, prim-procurorul adjunct C.I. l-a asigurat, pe denunțator, că va vorbi cu cei doi procurori, în vederea soluționării, cu celeritate, a

dosarelor, astfel cum susține denunțatorul P. G., conform depoziției sale din data de 03.06.2010.

În luna ianuarie 2010, denunțatorul P.G. a primit de la Parchetul de pe lângă Judecătoria Sectorului 2 București, comunicări, prin care i se făcea cunoscut faptul că cererile sale au fost respinse .

Conform susținerilor denunțatorului, acesta a discutat, din nou, cu prim-procurorul adjunct C.I., ocazie cu care, acesta i-ar fi pretins suma de 500 euro, pentru a fi dată celor doi procurori care supravegheau cercetările în dosarele în care denunțatorul este parte.

Cercetările efectuate în cauză nu au dovedit acest aspect, deși, *din conținutul convorbirilor interceptate și înregistrate, rezultă că martorul P. G. îi oferă, în mod repetat și insistent, suma de 500 de euro, însă, inculpatul îl refuză categoric*, actele având un vădit caracter provocator, din economia discuțiilor purtate între cei doi, fiind evident că martorul denunțator urmărea, cu obstinație, să obțină probe incriminatorii pentru inculpat .

De altfel, audiat fiind de instanță, martorul P.G. recunoaște explicit că intenționa „să îl bage la pușcărie” pe inculpat, pentru că nu i-a rezolvat problemele.

Deasemenea, cercetările efectuate în cauză nu au confirmat susținerile denunțatorului, în sensul că, înainte de sărbătorile pascale din anul 2010, i-a mai dat inculpatului un miel, în valoare de 400 lei, în același scop, respectiv, pentru a-i determina pe procurorii C.P. și R.N, să soluționeze, cu celeritate, dosarele nr. 8348/P/2009, nr. 14.035/P/2009 și nr. 17581/P/2009.

În baza autorizației emisă de către Curtea de Apel București au fost înregistrate convorbirile telefonice purtate de către denunțator cu inculpatul C. I., precum și discuțiile purtate în mediul ambiantal, de aceștia.

Astfel, la data de 21.04.2010, ora 13:40:07, denunțatorul P.G. l-a apelat pe inculpatul C. I. și au stabilit să se întâlnească a doua zi, la biroul acestuia din urmă, conform procesului verbal din data de 21.04.2010, de redare, în formă scrisă, a conținutului convorbirii telefonice din 21.04.2010, ora 13:40:07, dosar de urmărire penală.

În ziua de 22.04.2010, denunțatorul P.G. s-a deplasat la Parchetul de pe lângă Judecătoria Sectorului 2 București, la biroul prim-procurorului adjunct C.I. și, în cadrul discuțiilor purtate în mediul ambiantal, discuții interceptate și înregistrate în baza autorizației emise de Curtea de Apel București, inculpatul C.. i-a dat relații denunțatorului cu privire la dosarele în care acesta este parte, afirmând: „Deci, sunt în Parchet amândouă...”, „Acela cu P.O. V. a venit mai de mult”, „Acela care...care-l supraveghează C. P.”, „Celălalt, în care supraveghează R.N., a venit cam de o săptămână, zece zile. În orice caz...ă...Când am discutat la telefon, nu acum, ci data anterioară, abia veniseră”.

Totodată, cei doi au discutat despre împrejurările în care s-au cunoscut, respectiv, în urmă cu zece ani, când denunțatorul a fost cercetat, de către inculpat, într-un dosar în care, așa cum a afirmat acesta: „Nu știu, da știu că

dumneavoastră mi-ați dat neînceperea. Atunci m-ați ajutat”, aspect confirmat de C.I., care a confirmat: *”Mi-amintesc”*.

Deasemenea, în contextul discuției, inculpatul C.I. a precizat că are încredere în denunțator, afirmând: *„Păi, de zece ani, am încredere, normal”*, iar la afirmația acestuia *„...Mi-ați promis că...cu fetele astea o să vorbiți și dumneavoastră”*, inculpatul l-a asigurat că a vorbit, afirmând: *„Am vorbit...Am vorbit cu amândouă dintre...Acum, ce să fac, dacă...Știți cum e, fiecare cu părerea lui. Și cu independența asta...”*.

În continuare, denunțatorul i-a spus inculpatului că dorește ca acesta să-i fie aproape, așa cum i-a fost ani de zile, afirmând, totodată: *„sper că nu s-a auzit nimic, tot ce am făcut eu sau ceea ce v-am dat eu. S-a auzit ceva, ați avut repercusiuni ceva? Niciodată, nu cred”*.

Inculpatul a confirmat faptul că nu s-a auzit nimic în legătură cu ce a primit de la denunțator, spunându-i, totodată: *„...Da, e bine să nu vorbim despre asta aici”, „...pentru că sunt telefoane, sunt ă...E un spațiu nesecurizat...”*, conform procesului verbal din data de 01.06.2010, de redare, în formă scrisă, a conținutului dialogului ambiantal purtat la data de 22.04.2010, de către denunțatorul P. G. și inculpatul C.I.

Denunțatorul P.G., a mai arătat, potrivit declarației sale din data de 07.05.2010, faptul că, în cadrul unei astfel de întâlniri, inculpatul i-a dat denunțătorului un înscris olograf, depus la dosarul de urmărire penală, pe care era trecută mențiunea: *„trebuie să ne întâlnim și să discutăm NU AIC!!”*, pe respectivul înscris notând, totodată, și un număr de telefon la care, eventual să fie contactat de către martorul P.G..

Inculpatul a recunoscut că i-a dat denunțătorului acel înscris, cu precizarea că înscrisul a fost înmănat, *„cu mult timp înainte, în cu totul alte condiții, de altfel, acel număr de telefon nu-l mai folosesc de circa cinci ani și acesta, se poate observa, că nu coincide cu numărul de telefon interceptat”*.

Într-adevăr, Curtea constată că numărul de telefon mobil, indicat în înscrisul olograf, respectiv....., este diferit față de cel folosit, de către inculpat, la data interceptării, respectiv,

În continuarea discuției purtate, în mediul ambiantal, inculpatul i-a spus denunțătorului că nu vrea să mai primească nimic de la el, afirmând: *„Nu mai trebuie...”, „Eu, eu nu mai vreau să mai...”, „pentru că așa e corect! A...Eu sunt în urmă, cum s-ar spune. Eu sunt dator și nici nu mai vreau. Înțelegeți? Până nu ajungem la un rezultat palpabil, până când nu avansăm puțin în direcția asta”*.

În același context, inculpatul a afirmat: *„Toată lumea stă la pândă pe aici, știți, și...”, „V-am zis că mi-e frică, înțelegeți? Deci, pur și simplu, îmi este frică din cauza a ceea ce întâmplă în țara asta”, „Nu de alta. Deci, nu din alt motiv, ci pur și simplu teamă”*.

La întrebarea denunțătorului *„Păi, stați puțin. Ce ați primit de la mine, ați avut griji? Sau ce v-am dat eu știe cineva?”*, inculpatul C.I. a afirmat: *„Nicidecum, nicidecum, nicidecum!”*, *Da ați văzut că...anumite instituții vor să-și facă plinu!”*, conform procesului verbal din data de 01.06.2010, de redare, în

formă scrisă, a conținutului dialogului ambiental purtat la data de 22.04.2010, de către denunțatorul P.G. și inculpatul C.I.

Deasemenea, la data de 28.04.2010, denunțatorul P. G. s-a deplasat, din nou, la biroul inculpatului C.I. și, în cadrul discuțiilor purtate cu privire la dosare, acesta din urmă a afirmat: „Deci, am... Am considerat că ați venit atunci, joi și v-am făcut atunci! Ă...v-am trecut în nota de audiență, fără o cerere, prin care solicitați urgentarea repartizării, soluționării. Deci, nu mai e nevoie de nicio cerere că, deja, am făcut-o eu. Că am așa numitele < note de audiență >. Nu le am aici, da'...Sunt niște tipizate, niște note de audiență pe care, când vine petentul, ca să nu mai facă el cerere, scriu eu. Știți, e un tipizat: < S-a prezentat cutare, în dosarul cutare, care figurează nu știu unde și...> Deci, asta...Deja e făcută și dată sus la șef. În altă ordine de idei, am reușit să vă repartizez dosarul acela. Deci, l-am luat eu și l-am repartizat, dosarul cu...”, „pășpe mii treizeci și cinci pe două mii nouă. Acela cu I.C.R.A.L. - u', care a ajuns tot la C. P., pentru că R.N. e în concediu de...studii pentru examen de promovare. Și deocamdată...o parte din dosare le-a....denunțat la P., altă parte șefu' încă n-a hotărât și atunci ca să nu mai tergiversăm i-am dat domnișoarei P.! Împreună cu nota de audiență, ca să vadă!", conform procesului verbal din data de 02.06.2010, de redare, în formă scrisă, a conținutului dialogului ambiental purtat la data de 28.04.2010, de către denunțatorul P.G. și inculpatul C. I.

În ziua de 07.05.2010, denunțatorul P. G. s-a întâlnit cu inculpatul C. I. pe o stradă din apropierea locuinței acestuia din urmă, pentru a putea discuta „mai deschis”.

Cu acea ocazie, inculpatul C. I. l-a asigurat pe denunțator că a vorbit cu cei doi procurori care supraveghează cercetările în dosarele în care acesta este parte, afirmând: „păi, am vorbit cu fetele astea, da' știți cum sunt ele... Având în vedere că eu nu pot să le spun ce să facă legal, eu pot să le dau o sugestie, să le recomand < Uitați, așa trebuie! >, nu știu ce. Da' ele tot singure hotărăsc. Înțelegeți? Și chestia e că eu fiind pe instanță și toate aceste dosare ajung la șefu' meu. El le vizează. Deci, eu sunt, așa, undeva...Ca din întâmplare le mai spun, ieșind un pic din ceea ce fac eu. Înțelegeți? Adică prin prisma faptului că mai primesc în audiență < Uite, a venit cutare, după părerea mea ar fi bine așa...> Deci, cam așa se pune problema. Dacă le mai trebuie le mai dau un termen, nu știu ce...Te mai pune omul...Mai primesc pe cineva în audiență, mai scriu acolo: < Rog urgentați! Termen așa...> deci, astea sunt modalitățile. În virtutea relațiilor de...colegiale, mai stăm prin birou, mai vorbim de una de alta: < Stai puțin, că mi-am amintit, că X avea o problemă urgentă. Fă și tu mai repede'. Fii atentă!> Înțelegeți? Deci, cam așa se pune problema. Da' nu pot să le zic: <Tu dă-o așa> sau <Tu fă-o așa!> Mai ales că generația asta nouă e foarte... Știți, nu prea...”.

În continuare, denunțatorul P.G. i-a spus inculpatului „...am mizat foarte mult și mizez în continuare, că mi-ați promis că mă ajutați și vorbiți cu fetele astea”, inculpatul asigurându-l „eu de vorbit, am vorbit, deci, puteți să aveți încredere, că ce s-a putut am făcut. Mai mult de atât nu pot să fac. Nici nu pot

să le pisez în continuu, că intră la bănuieli după aia: < Da' ce-ai, de mă tot întrebi de dosaru' acesta?>. Știți, adică nu mai e ca pe timpuri când discutați, ieșeau la o bere și îi ziceai... Înțelegeți? Sunt și fete, sunt și... ”.

Deasemenea, cu aceeași ocazie, inculpatul C.I. i-a explicat denunțatorului cum a procedat, afirmând: „Așa! Deși nu era repartizat de șefu' l-am luat eu, atunci, când ați venit ultima oară, deși n...Nu era zi de audiență, totuși, am scris eu acolo nu știu ce și am și i-am dat direct, chiar în ziua aia domnișoarei procuror dosaru'! Și sunt... Ce pot să fac? Deci, un exemplu. Deci, nu bate la ochi. Dosaru' e de mult. Și așa am mai făcut o excepție, da, mă rog e...nu e ceva, să zicem, care să surprindă. Pentru că s-a mai discutat, îi zic că petentu' tot vine și se mai procedează. Deci, asta e o modalitate prin care pot să... Înțelegeți? Să mă mișc...”. „...V-am zis nu mai sunt ă...băieții vechi, cu care ieșeau și-i întorceai...”, „...Deci, eu nu am încredere în nimeni acolo. Nu mai sunt prietenii mei să îi...”, „păi, numai că sunt noi. N-am decât un doi așa, mai vechi, da' nu lucrează cu...Așa știu una, două persoane, care:...Se mai ocupă, da'...”, „Pe Brigadă, pe astea se fac la greu, da'...Pe din astea economice. Știți cum e, cu societăți, cu litigii comerciale..., Da' aici trebuie să fie bărbați, eu cu femeile nu... mă descurc. Eu în femei nu am încredere”.

În contextul aceleiași discuții, P.G. i-a amintit inculpatului că i-a dat mai multe produse alimentare, afirmând: „...Consider că am fost destul de dulce cu dumneavoastră. Adică, v-am dat și eu, de sărbători, știți, doi curcani, o găscă. V-am dat și vreo zece pachete cu carne... Deci, și ăia e niște bani”.

Inculpatul C. I. a confirmat spusele denunțatorului, afirmând: „Așa e! Da' niciodată nu m-am angajat să vă spun : <Se va face exact cum vreți dumneavoastră!> V-am zis mereu, că doar legal și ce se poate face”.

Denunțatorul i-a spus, în continuare, inculpatului: „...Eu nu știu. N-aș vrea să mă înțelegeți greșit și nici n-aș vrea să-mi stric prietenia cu dumneavoastră. Eu cred că m-a costat și pe mine niște bani, da?”, „Tot ceea ce v-am dat dumneavoastră. Și atunci dacă tot am făcut atențiile astea că mi-ați promis că mă ajutați, da' legal...”, „În ceea ce privește cazurile mele, da?”, „v-ați întors așa dintr-o dată, nu mai sunteți cel care ați fost”.

Inculpatul C.I. i-a replicat: „Nu m-am întors! Unu' la mână, unu' la mână, că lumea s-a schimbat și mediu' acesta s-a schimbat. Trebuie să fim mult mai atenți! Unu' la mână și doi la mână, v-am și zis de atâtea ori, sunt lucruri care nu se pot face și care prin prisma litigiului nu prea pot face. Singuru' dosar unde se mai poate interpreta și unde chiar vă dau dreptate pe încadrare, că e un abuz de încredere acolo, e cel cu mașina! Acolo chiar vă dau dreptate, da', v-am zis, dacă oamenii sunt căpoși și eu le zic: < Mă așa este!> și ei zic < Nu, nu e așa!>, eu nu am ce să-i fac, că nu pot să mă bag peste el. El e independent. A, dacă se dă o soluție și dumneavoastră faceți plângere, eu i-o infirm și, eventual, rețin eu dosaru' spre soluționare, înțelegeți? Deci, este o...un lucru pe care eu l-am făcut, fără ca măcar să-i cunosc pe oameni. Asta se poate! Da' sunt niște legi și niște regulamente! Asta e situația! Tocmai de aceea v-am și zis: < Lăsați-mă pe mine să mă ocup în măsura în care se poate și stați liniștit!> Deci, vreau

eu să mă ocup, tocmai în virtutea faptului că ați fost drăguț și așa mai departe. Și vă sunt dator!”.

Deasemenea, inculpatul l-a asigurat pe denunțător că va mai discuta cu procurorul de caz, afirmând: *„nu miercurea care vine sau cea viitoare sau, mă rog, cam așa, mai treceți prin audiență. Dar veniți, vă rog, chiar în ziua aceea! Ca să vă mai fac eu o notă și să pot să vorbesc. În baza acelei note eu îl chem pe procuror. Înțelegeți?”*, *„îl chem, îi spun. < Ce s-a mai întâmplat pe la...? Ia, zi!>, mă duc și la șefu': < Uite asta a venit! Hai, să discutăm o speță!> Așa, chipurile, mai discutăm încadrările juridice sau pe practică neunitară...Și acolo chiar vă dau dreptate, adică e mai...pe muchie, așa...”* – procesul verbal din data de 03.06.2010, de redare, în formă scrisă, a conținutului dialogului ambiantal purtat la data de 07.05.2010, de către denunțătorul P. G. și inculpatul C. I.

Cu ocazia audierii sale, inculpatul C. I. a recunoscut că îl cunoaște pe denunțătorul P.G. de aproximativ zece ani și, în timp, au devenit „cunoștințe”, precizând că, în mai multe rânduri, a dat „sfaturi juridice” denunțătorului, care îi aducea *„diferite produse alimentare, cum ar fi: vin, ouă, carne de pui sau chiar pește”*.

Inculpatul C.I. a menționat că a primit de la denunțător produse alimentare deoarece le-a *„perceput ca fiind expresia relațiilor personale”* dintre ei.

Totodată, cu prilejul audierii, la data de 19.05.2010, inculpatul a recunoscut că a primit de la P. G., în preajma sărbătorilor de iarnă din anul 2009, un curcan *„și posibil și o bucată de carne de porc”*, însă, a susținut că a *„perceput aceste daruri ca fiind generate de apropierea personală și apropierea sărbătorilor”*.

Cu ocazia prezentării materialului de urmărire penală, la data de 15.06.2010, inculpatul C.I. a precizat că, deși, inițial, a refuzat curcanul oferit de către denunțător, ulterior, l-a primit *„ca un fel de recompensă pentru îndrumările date acestuia în legătură cu cererile și memoriile făcute în cauzele în care avea calitatea de petent”*.

În fața Curții, cu ocazia audierii sale, inculpatul a precizat că martorul P.G. l-a vizitat, la birou, în două rânduri, în lunile octombrie și noiembrie 2009: *„...Ulterior, o perioadă de timp, denunțătorul nu m-a mai contactat, însă, după data de 18 decembrie 2009, în săptămâna Crăciunului, m-a sunat și mi-a spus că se află în apropierea locuinței mele și că dorește să-mi dea, cu ocazia sărbătorilor, niște curcani. Inițial, am refuzat, spunându-i că nu trebuie să facă asta, însă, la insistențele sale, am acceptat. Fac mențiunea că discuția telefonică a durat, în jur de două-trei minute și nu s-au mai discutat alte aspecte. I-am comunicat că mă aflu la serviciu și că, dacă insistă atât de mult, să sune la poartă și să lase pachetul părinților sau cui îl vor primi...Știu că nu este deontologic să dau consultații juridice, însă, am făcut-o pentru pasiune juridică...Martorul denunțător cunoștea unde locuiesc, deoarece, după sugestiile pe care i le-am dat cu privire la modul de redactare a unui apel civil, mi-a spus că ar vrea să-mi mulțumească și mi-a adus, acasă, niște produse alimentare, ...ocazie cu care, mi-a cunoscut și părinții...Nu m-a interesat ce*

conțin acele pachete (nr. produsele alimentare în cauză), pentru că, oricum, le-am primit, la insistența denunțatorului. Nu i-am promis lui P. G., nici înainte și nici în momentul când acesta mi-a adus acele produse alimentare, că voi vorbi cu cele două colege. Nu s-a discutat despre acest aspect...Fac mențiunea că, deși îi spuseseam denunțatorului să se prezinte în ziua de audiență, acesta nu-mi respecta solicitarea, cu diverse motivații, referitoare la starea sa de sănătate, etc. Am vorbit cu colegele mele, întrebându-le de stadiul acestor dosare, comunicându-le că petentul este nemulțumit. Am procedat, în acest mod, în calitatea mea de prim procuror adjunct, calitate, în care, printre altele, aveam și atribuții de primire în audiență. Consider acest denunț un fel de răzbunare pentru că nu am cedat la presiunile pe care denunțatorul le-a exercitat asupra mea, având în vedere că, ulterior lunii aprilie 2009, acest devenise mai insistent, comportându-se ca și când aș fi fost obligat să-i rezolv problemele. Consider că este legal să comunic petenților numele procurorului care supraveghează activitatea secțiilor de poliție...Realizăm, în timpul purtării acelor convorbiri, că relația mea cu denunțatorul nu era una potrivită pentru un magistrat și mă temeam că prezența sa repetată ar afecta imaginea instituției...Nu contest conținutul înregistrărilor, cu mențiunea că, din conținutul acestora, nu rezultă tonalitatea denunțatorului, când mi se adresa. Fac precizarea că, de felul meu, nu sunt o persoană foarte curajoasă”.

Într-adevăr, referitor la această ultimă precizare din declarația inculpatului, dată în fața instanței, cu ocazia prezentării materialului de urmărire penală, acesta a menționat că este o persoană emotivă și a depus, la dosarul de urmărire penală o adeverință din care rezultă că „a fost în psihoterapie în perioada 2008-2009”, „pentru motive de timiditate, emotivitate și unele dificultăți de relații în viața personală”.

Având în vedere situația de fapt reținută, pe baza coroborării întregului material probatoriu administrat în cauză, în ambele faze procesuale, **Curtea constată** că, fără ca organul de urmărire penală să fi stabilit, cu certitudine, împrejurările de fapt, s-au considerat, ca veridice, doar afirmațiile denunțatorului.

Fără a se verifica sinceritatea denunțatorului, Curtea reține că organul de urmărire penală a dat credit total afirmațiilor acestuia, fără a verifica mobilul martorului P.G., or, în cauză, nu s-a stabilit, cu exactitate, sub ce formă au intrat acele produse alimentare în posesia inculpatului și dacă acesta din urmă a făcut vreo promisiune denunțatorului legată de soluționarea, cu celeritate, a dosarelor nr. 8348/P/2009, nr. 14.035/P/2009 și nr. 17581/P/2009, în care, acesta din urmă, figura ca petent.

Or, Curtea are serioase dubii cu privire la sinceritatea martorului P. G., atâta timp cât, încă din faza de urmărire penală, s-a constatat că, cercetările efectuate în cauză, nu au confirmat susținerile acestuia, referitor la faptul că, pe de o parte, inculpatul C.I. i-ar fi pretins suma de 500 euro, pentru a fi dată celor doi procurori care supravegheau cercetările în dosarele în care denunțatorul este parte, iar, pe de altă parte, că, înainte de sărbătorile pascale din anul 2010, i-a mai dat inculpatului un miel, în valoare de 400 lei, în același scop, respectiv,

pentru a-i determina pe procurorii C.P. și R.N. să soluționeze, cu celeritate, dosarele nr. 8348/P/2009, nr. 14.035/P/2009 și nr. 17581/P/2009.

De altfel, audiat fiind de instanță, martorul P.G. recunoaște explicit că intenționa „să îl bage la pușcărie” pe inculpat, pentru că nu i-a rezolvat problemele.

În fața Curții, denunțatorul a precizat că: „...L-am considerat pe inculpat un prieten și un amic bun, cunoscându-l din anul 2000 și, de fiecare dată, de sărbători, îmi cerea să îi aduc diverse produse, direct, la domiciliul său, întrebându-mă, ulterior, ce trebuie să facă, pentru că primește astfel de cadouri. De fiecare dată când îmi făcea vreun favor, îi dădeam anumite produse alimentare, dar îi dădeam și atunci când nu îmi făcea favoruri... Obișnuit ca, în fiecare an, de sărbători, l-am întrebat, pe inculpat, dacă pot să-i aduc un pește mare și acesta mi-a solicitat să-i aduc carne de păsare, de sărbătorile de iarnă...L-am rugat, în schimbul acestor foloase, pe inculpat, să mă ajute, în mod legal, să intru în posesia autoturismului meu BMW și a unui teren, de care fusesem deposedat. În schimbul acestor foloase primite, inculpatul mi-a promis că va vorbi cu cele două domnișoare procuror, care aveau, de soluționat dosarele, pentru a urgenta soluționarea cauzelor penale respective. Consider că inculpatul m-a mințit, întrucât, nu mi-a rezolvat aceste probleme, iar dosarele, în care figurez, ca petent, se află, tot, în nelucrare. Nu i-am solicitat restituirea contravalorii produselor, pe care i le-am dat inculpatului, pentru că am vrut să îl bag la pușcărie...”.

De altfel, din conținutul procesului verbal, întocmit la data de 03 iunie 2010, de redare, în formă scrisă, a dialogului ambiental, purtat la data de 07.05.2010 (fila nr. 86, vol. II, dosar de urmărire penală), rezultă că inculpatul a confirmat că a primit, de la denunțator, cu ocazia sărbătorilor, doi curcani, o găscă și zece pachete de carne, precizând că: „...niciodată nu m-am angajat să vă spun: Se va face exact cum vreți dumneavoastră! V-am zis mereu, că doar legal și doar ce se poate face”.

Curtea reține evidența existenței unei relații vechi, de amiciție, între inculpat și denunțator, rezultată, atât din depozițiile celor doi, cât și din conținutul procesului verbal, întocmit la data de 03 iunie 2010, de redare, în formă scrisă, a dialogului ambiental, purtat la data de 07.05.2010 (fila nr. 92, vol. II, dosar de urmărire penală), de unde reiese că inculpatul și martorul denunțator vorbesc despre problemele de sănătate ale acestuia din urmă, dar și despre părinții inculpatului.

În ceea ce privește soluționarea, cu celeritate, a celor trei dosare, Curtea reține următoarele:

Din înscrisurile depuse, în xerocopie, la filele nr. 114-118, vol. II, dosar de urmărire penală, a rezultat că martorul P.G., formulase plângere, la data de 29.12.2009, de tergiversare a cercetărilor efectuate în dosarul nr. 8348/P/2009, dosarul respectiv aflându-se, în lucru, la acea dată, la organele de poliție și nu la procuror.

La aceeași dată, 29.12.2009, denunțatorul mai formulase o cerere de conexare a dosarelor nr. 14035/P/2009 și nr. 17581/P/2009, iar, abia la data de

02.02.2010, martorul denunțator a formulat plângere de tergiversare a cercetărilor efectuate în dosarelor nr. 14035/P/2009 și nr. 17581/P/2009.

Concluzionând, Curtea constată că nu s-a stabilit, în mod cert, cu ce titlu a primit inculpatul foloasele, evaluate, de către denunțator, la suma de 1.000 de lei, constând în doi curcani, o găscă și zece kg carne de porc.

Astfel, în faza de urmărire penală, inculpatul C.I. a recunoscut că, în mai multe rânduri, a dat „sfaturi juridice”, iar denunțatorul, o cunoștință veche de 10 ani, îi aducea „diferite produse alimentare, cum ar fi: vin, ouă, carne de pui sau chiar pește”. A menționat că a primit de la denunțator produse alimentare deoarece le-a „perceput ca fiind expresia relațiilor personale” dintre cei doi.

Inculpatul a recunoscut că a primit de la martorul P.G., în preajma sărbătorilor de iarnă din anul 2009, un curcan „și posibil și o bucată de carne de porc”, însă, a susținut că a „perceput aceste daruri ca fiind generate de apropierea personală și apropierea sărbătorilor”. A precizat că, deși, inițial, a refuzat curcanul oferit de către denunțator, ulterior, l-a primit „ca un fel de recompensă pentru îndrumările date acestuia în legătură cu cererile și memoriile făcute în cauzele în care avea calitatea de petent”.

În fața Curții, inculpatul a arătat că, inițial, a refuzat, produsele alimentare oferite de către denunțator, însă, la insistențele acestuia din urmă, a acceptat.

Cu ocazia audierii sale de către instanță, denunțatorul a precizat că, l-a apreciat pe inculpat ca fiind un prieten și un amic bun, cunoscându-l din anul 2000 și, de fiecare dată, de sărbători, îi cerea să îi aducă diverse produse, direct, la domiciliul său, întrebându-l, ulterior, pe denunțator, ce trebuie să facă, pentru că primește astfel de cadouri; de fiecare dată când inculpatul îi făcea vreun favor, martorul îi dădea anumite produse alimentare, dar îi dădea și atunci când nu îi făcea favoruri. Obișnuit ca, în fiecare an, de sărbători, l-a întrebat, pe inculpat, dacă poate să îi aducă un pește mare și acesta i-a solicitat să-i aducă carne de păsare, de sărbătorile de iarnă.

Deasemenea, Curtea constată că, din conținutul convorbirii telefonice și al dialogurilor ambientale purtate de către martorul P.G. cu inculpatul C.I. nu rezultă, în mod cert, că acesta din urmă i-ar fi promis denunțatorului P.G., anterior ori la momentul primirii respectivelor produse alimentare, că va vorbi cu cei doi procurori, pentru a-i determina să soluționeze, cu celeritate, dosarele nr. 8348/P/2009, nr. 14.035/P/2009 și nr. 17581/P/2009.

Mai mult, din declarațiile inculpatului, coroborate cu declarațiile martorului denunțator, dar și cu mijloacele de probă tehnice administrate în cauză, a rezultat că, în virtutea relației vechi de amiciție ce exista între cei doi, martorul P.G. obișnuia să-i ofere, cu titlu de cadou, inculpatului, cu ocazia sărbătorilor, diferite produse alimentare.

Dincolo de a analiza dacă, din punct de vedere deontologic, conduita inculpatului, în virtutea funcției pe care o deținea, a fost una corectă, dacă fapta sa, în contextul mai sus-reținut, constituie sau nu abatere disciplinară, Curtea este chemată să stabilească dacă fapta săvârșită de inculpatul C.I. întrunește elementele constitutive ale vreunei infracțiuni.

Or, conform art. 62 din Codul de procedură penală, în vederea aflării adevărului, organul de urmărire penală și instanța de judecată **sunt obligate** să lămurească cauza, sub toate aspectele, **pe bază de probe**.

Potrivit art. 63 alin. 2 din Codul de procedură penală, aprecierea fiecărei probe se face de instanța de judecată în urma examinării întregului probatoriu administrat în cauză, în scopul aflării adevărului.

Or, pentru existența infracțiunii de trafic de influență este necesar să fie întrunite, cumulativ, următoarele **condiții**, referitoare la latura obiectivă:

Astfel, Curtea constată că, este important ca *acea influență, reală sau presupusă, a făptuitorului, să fi constituit, pentru cumpărătorul de influență, motivul determinant al tranzacției*. Prin urmare, este necesar ca făptuitorul să precizeze actul referitor la care se trafică influența.

Deasemenea, este necesar ca făptuitorul să *promită* intervenția sa, pe lângă funcționar, spre a-l determina să facă sau să nu facă „un act ce intră în atribuțiile sale de serviciu”.

În ceea ce privește latura subiectivă a infracțiunii, Curtea reține că *traficul de influență se săvârșește numai cu intenție calificată prin scop*, care constă în efectuarea ori neefectuarea unui act ce intră în atribuțiile de serviciu ale funcționarului, neexistând, niciun dubiu, asupra atitudinii făptuitorului de conștiință și voință.

Astfel, voința sa constă în săvârșirea uneia sau mai multora din acțiunile specifice elementului material al infracțiunii – știind că foloasele reprezintă prețul influenței sale asupra funcționarului – , pe planul conștiinței reprezentându-și pericolul creat pentru activitatea procurorului și, implicit, crearea de suspiciuni cu privire la onestitatea funcționarilor.

Acțiunea, care constituie elementul material al infracțiunii, se săvârșește numai cu intenție directă – dol special – , fiind necesară voința subiectului activ de a primi bani, bunuri sau alte foloase necuvenite – deși, legal, nedatorate – respectiv, să existe un contraechivalent al conduitei sale ilicite și știința că își însușește ceva ce nu i se cuvine.

Convenția ilicită, acordul de voință dintre traficant și cumpărătorul de influență se integrează în latura obiectivă a infracțiunii numai în modalitatea de săvârșire a laturii obiective ce constă în primirea de bani sau alte foloase ori acceptarea promisiunii de daruri.

Curtea apreciază că lipsa acestui element constitutiv, la momentul săvârșirii faptei, constituie temei pentru achitare, în baza art. 10 alin. 1 lit. d din Codul de procedură penală.

În concluzie, dacă în urma administrării probelor, se constată că faptei concrete îi lipsesc anumite elemente ce ar permite așezarea acesteia în tiparul prevăzut de lege și nu este posibilă schimbarea încadrării juridice într-o altă infracțiune, urmează a se da o soluție prin care acțiunea penală să se stingă.

În cauză, având în vedere considerentele expuse anterior, Curtea a constatat, atât lipsa unor condiții concomitente, ce întregesc latura obiectivă a infracțiunii, cât și lipsa intenției directe calificată prin scop, deoarece, nu s-a

stabilit, în mod cert, cu ce titlu a primit inculpatul produsele alimentare, de la denunțator.

Față de considerentele expuse anterior, în baza art. 11 pct. 2 lit. a din Codul de procedură penală raportat la art. 10 alin. 1 lit. d din Codul de procedură penală va achita pe inculpatul **C.I.**, pentru infracțiunea de trafic de influență, prevăzută de art. 257 din Codul penal raportat la art. 6 și art. 7 alin. 3 din Legea nr. 78/2000.

Curtea va respinge, ca neîntemeiată, cererea formulată de martorul P. G., având ca obiect restituirea contravalorii bunurilor, întrucât, prevederile art. 6¹ alin. 4 din Legea nr. 78/2000 se aplică numai *față de persoana care a săvârșit o faptă prevăzută de legea penală*, raționamentul juridic al restituirii contravalorii bunurilor fiind similar cu cel avut în vedere la luarea măsurii de siguranță a confiscării speciale, prevăzută de art. 111 alin. 2 din Codul penal.

În baza art. 192 alin. 3 din Codul de procedură penală cheltuielile judiciare avansate de stat vor rămâne în sarcina acestuia.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
HOTĂRĂȘTE:**

În baza art. 11 pct. 2 lit. a din Codul de procedură penală raportat la art. 10 alin. 1 lit. d din Codul de procedură penală achită pe inculpatul **C.I.**, pentru infracțiunea de trafic de influență, prevăzută de art. 257 din Codul penal raportat la art. 6 și art. 7 alin. 3 din Legea nr. 78/2000.

Respinge, ca neîntemeiată, cererea formulată de martorul P.G., având ca obiect restituirea contravalorii bunurilor.

În baza art. 192 alin. 3 din Codul de procedură penală cheltuielile judiciare avansate de stat rămân în sarcina acestuia.

Cu drept de recurs în 10 zile de la pronunțare.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 11.02.2011.